

Arrest

nr. 201 313 van 20 maart 2018
in de zaak RvV X / VIII

In zake: 1. X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. BLOMME
Vredelaan 66
8820 TORHOUT**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 30 mei 2014 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 29 april 2014 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen zonder voorwerp wordt verklaard en van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van dezelfde datum tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlagen 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 januari 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 februari 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat K. BLOMME verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 30 augustus 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris) voor de beide verzoekende partijen een beslissing tot het opleggen van een inreisverbod voor drie jaar. Deze beslissingen worden de verzoekende partijen op 5 september 2013 ter kennis gebracht.

1.2. Bij brief gedateerd op 19 december 2013 dienen de verzoekende partijen een aanvraag in om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris neemt op 29 april 2014 de beslissing waarbij de aanvraag van 19 december 2013 zonder voorwerp wordt verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing die de verzoekende partijen op dezelfde dag ter kennis wordt gebracht en waarvan de motieven luiden als volgt:

“Naar aanleiding van de aanvraag tot regularisatie op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, ingediend op datum van 18.12.2013 door de advocaat van betrokkenen, heb ik de eer u te informeren dat het verzoek zonder voorwerp is geworden.

Reden:

- *Betrokkenen staan momenteel onder een inreisverbod voor het Schengengrondgebied dat hen werd betekend op 05.09.2013. Dat inreisverbod verbiedt hun zich op het Schengengrondgebied te bevinden voor een periode van 3 jaar, met name tot 05.09.2016. Het inreisverbod werd niet opgeheven of opgeschort.*

Krachtens artikel 7, 1^e alinea -12°, artikel 74/12 §1, 3^e alinea en § 2 en §4 van de wet van 15 december 1980 mogen betrokkenen zich NIET op het Belgische grondgebied bevinden.

- *Er werd aan betrokkenen een bevel om het grondgebied te verlaten met een termijn van 7 dagen betekend op 05.09.2013.*

- *Ter herinnering: krachtens artikel 74/12 van de wet van 15.12.1980 dient de aanvraag tot opheffing of opschorting daarvan aangevraagd te worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire beroepspost die bevoegd is voor de woon- of verblijfplaats in het buitenland. Tijdens het onderzoek van de aanvraag tot opheffing of opschorting hebben betrokkenen geen enkel recht op toegang tot of verblijf in het Rijk. Indien betrokkenen wensen dat het inreisverbod wordt opgeheven of opgeschort, moeten ze dus terugkeren naar hun land van herkomst of verblijf om de aanvraag daar in te dienen. Zolang daarop geen positief antwoord is, mogen betrokkenen zich niet op het Belgische grondgebied bevinden.”*

1.4. Eveneens op 29 april 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris beslissingen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit zijn de tweede en derde bestreden beslissing die de verzoekende partijen op dezelfde dag ter kennis worden gebracht en waarvan de motieven luiden als volgt:

“De heer,

Naam, voornaam: [M.,M.-E.]

geboortedatum: [...]

geboorteplaats: [...]

nationaliteit: Russische Federatie

bij DVZ eveneens gekend als: [M. M.-E.]

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

onmiddellijk na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 12° van de wet van 15 december 1980, is hij het voorwerp van een inreisverbod:

Betrokkene is onderworpen aan het inreisverbod dat hem werd betekend op 05.09.2013. Een bevel om het grondgebied te verlaten werd hem betekend op dezelfde dag. Betrokkene heeft tot nu toe geweigerd om aan beide gevolg te geven.

Krachtens artikel 74/12 van de wet van 15.12.1980 dient de aanvraag tot opheffing of opschorting daarvan aangevraagd te worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire beroepspost die bevoegd is voor zijn woon- of verblijfplaats in het buitenland. Tijdens het onderzoek van de aanvraag tot opheffing of opschorting heeft betrokkene geen enkel recht op toegang tot of verblijf in het Rijk.

Indien betrokkene wenst dat het inreisverbod wordt opgeheven of opgeschort, moet hij dus terugkeren naar zijn land van herkomst of verblijf om de aanvraag daar in te dienen. Zolang daarop geen positief antwoord is, mag betrokkene zich niet op het Belgische grondgebied bevinden.

Met toepassing van artikel 74/14 §3, werd de termijn om het grondgebied te verlaten naar 0 (nul) dagen verminderd omdat:

o 4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven:

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten hem betekend op 05.09.2013.”

en:

“Mevrouw,

Naam, voornaam: [E.,E.]

geboortedatum: [...]

geboorteplaats: [...]

nationaliteit: Russische Federatie

bij DVZ eveneens gekend als: [E.,E.]

+ 2 minderjarige kinderen:

- [M.,Y.], geboren op [...], nationaliteit: Russische Federatie

- [M.,A.], geboren op [...], nationaliteit: Russische Federatie

- [M.,Y.], geboren op [...], nationaliteit: Russische Federatie

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen¹, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

onmiddellijk na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grand van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 12° van de wet van 15 december 1980, is zij het voorwerp van een inreisverbod:

Betrokkene is onderworpen aan het inreisverbod dat haar werd betekend op 05.09.2013. Een bevel om het grondgebied te verlaten werd haar betekend op dezelfde dag. Betrokkene heeft tot nu toe geweigerd om aan beide gevolg te geven.

Krachtens artikel 74/12 van de wet van 15.12.1980 dient de aanvraag tot opheffing of opschorting daarvan aangevraagd te worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire beroepspost die bevoegd is voor haar woon- of verblijfplaats in het buitenland. Tijdens het onderzoek van de aanvraag tot opheffing of opschorting heeft betrokkene geen enkel recht op toegang tot of verblijf in het Rijk.

Indien betrokkene wenst dat het inreisverbod wordt opgeheven of opgeschort, moet zij dus terugkeren naar haar land van herkomst of verblijf om de aanvraag daar in te dienen. Zolang daarop geen positief antwoord is, mag betrokkene zich niet op het Belgische grondgebied bevinden.

Met toepassing van artikel 74/14 §3, werd de termijn om het grondgebied te verlaten naar 0 (nul) dagen verminderd omdat:

o 4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven:

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten haar betekend op 05.09.2013.”

2. Over de ontvankelijkheid van het beroep wat de eerste bestreden beslissing betreft, de beslissing genomen in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet

2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen merkt ambtshalve op dat artikel 39/68-3 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. Indien een verzoekende partij een ontvankelijk verzoekschrift indient tegen een beslissing genomen op basis van artikel 9bis terwijl een beroep tegen een eerdere tegen hem getroffen beslissing op basis van artikel 9bis nog hangende is, oordeelt de Raad op grond van het laatst ingediende verzoekschrift. De verzoekende partij wordt geacht afstand te doen van het eerder ingediende beroep, tenzij zij haar belang aantoont.

§ 2. Indien een verzoekende partij een ontvankelijk verzoekschrift indient tegen een beslissing genomen op basis van artikel 9ter terwijl een beroep tegen een eerdere tegen hem getroffen beslissing op basis van artikel 9ter nog hangende is, oordeelt de Raad op grond van het laatst ingediende verzoekschrift. De verzoekende partij wordt geacht afstand te doen van het eerder ingediende beroep, tenzij zij haar belang aantoont.

§ 3. Indien de kamervoorzitter of de door hem aangewezen rechter oordeelt dat paragraaf 1 of paragraaf 2 van toepassing is, vermeldt hij dit in de beschikking zoals voorzien in, naar gelang het geval, artikel 39/73, § 2, of 39/74.”

Voormelde bepaling is, overeenkomstig artikel 6 van de wet van 2 december 2015 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wat betreft de procedure voor de Raad ook van toepassing op *“aanvragen om machtiging tot verblijf die opeenvolgend worden ingediend op grond van ofwel artikel 9bis ofwel artikel 9ter van de wet van 15 december 1980, voor de datum van inwerkingtreding van deze wet, en die het voorwerp hebben uitgemaakt van weigeringsbeslissingen, waartegen meerdere beroepen werden ingediend voor de datum van inwerkingtreding van deze wet.”*

2.2. Het is niet betwist dat de verzoekende partijen op 6 maart 2015, op een ogenblik dat huidig beroep hangende was bij de Raad, ook een beroep aanhangig maakten tegen een beslissing van 29 december 2014 waarbij een latere aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet eveneens zonder voorwerp wordt verklaard.

Overeenkomstig artikel 39/68-3, § 1 van de Vreemdelingenwet worden de verzoekende partijen dan ook, behoudens indien zij hun belang aantonen, geacht afstand te doen van het thans voorliggende beroep dat zij op 30 mei 2014 instelden tegen de beslissing van 29 april 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet van 19 december 2013 zonder voorwerp wordt verklaard.

2.3. Met toepassing van artikel 39/68-3, § 3 van de Vreemdelingenwet werd in de beschikking van 15 januari 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 februari 2018, opgenomen dat de voorzitter van oordeel is dat artikel 39/68-3, § 1 van de Vreemdelingenwet van toepassing is, zodat verzoekende partijen in de mogelijkheid waren om voorafgaand aan de terechtzitting te bepalen of zij nog een belang hebben bij het beroep dat is gericht tegen de beslissing van 29 april 2014 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet zonder voorwerp wordt verklaard, terwijl zij op 6 maart 2015 ook een beroep instelden tegen een beslissing van 29 december 2014 waarbij eveneens een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet zonder voorwerp wordt verklaard.

2.4. Ter terechtzitting betwisten de verzoekende partijen niet dat gelet op artikel 39/68-3, § 1 van de Vreemdelingenwet er in beginsel een vermoeden van afstand geldt in zoverre het beroep is gericht tegen de bestreden beslissing waarbij een verblijfsaanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet zonder voorwerp wordt verklaard. De verzoekende partijen betogen evenwel dat zij hun belang bij het aanvechten van de eerste bestreden beslissing behouden, daar zowel in de thans voorliggende zaak als in de meer recente zaak een beslissing voorligt waarbij hun aanvraag om machtiging tot verblijf zonder voorwerp wordt verklaard omwille van het bestaan van een inreisverbod en waarbij hun inhoudelijke argumenten dus niet werden onderzocht. Zij stellen dat de elementen die zij in beide aanvragen hebben aangevoerd niet geheel gelijklopend zijn en dat het van belang is dat al hun argumenten ten gronde worden onderzocht.

2.5. In een aanvraag om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet wordt van een vreemdeling verwacht dat hij buitengewone omstandigheden aanvoert die rechtvaardigen waarom hij geen aanvraag kan indienen in zijn land van herkomst en tevens alle elementen aanvoert die een machtiging (kunnen) rechtvaardigen. De verzoekende partijen hebben in hun beide aanvragen om machtiging tot verblijf de mogelijkheid gehad om alle elementen die zij nuttig achten aan te voeren. De verzoekende partijen blijven in gebreke om met concrete argumenten

aan te tonen dat zij in de thans voorliggende verblijfsaanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet elementen hebben ingeroepen die niet mede zijn ingeroepen in de latere verblijfsaanvraag op basis van dezelfde wettelijke bepaling. Zelfs voor zover dit alsnog het geval zou zijn, wat evenwel niet concreet wordt aangetoond, kan in beginsel worden aangenomen dat de door de vreemdeling ingeroepen elementen ter ondersteuning van de meest recente aanvraag het beste zijn actuele toestand weerspiegelen en dat indien bepaalde eerder ingeroepen elementen hierbij niet langer worden vermeld dit komt omdat hij deze niet langer relevant acht. Het betoog van de verzoekende partijen blijft beperkt tot een zeer algemeen betoog, aan de hand waarvan een actueel belang niet met voldoende concrete argumenten wordt aangetoond. Er blijkt niet dat verzoekers hun belangen niet volledig kunnen zijn gevrijwaard in het kader van het beroep gericht tegen de beslissing van 29 december 2014.

2.6. De Raad stelt vast dat de verzoekende partijen niet concreet aantonen dat zij nog een belang hebben bij de behandeling van het thans voorliggende beroep in zoverre dit is gericht tegen de eerste bestreden beslissing. Zij worden dan ook, overeenkomstig artikel 39/68-3, § 1 van de Vreemdelingenwet, geacht afstand te doen van het beroep in zoverre dit is gericht tegen deze beslissing.

3. Over de ontvankelijkheid van het beroep wat de tweede en derde bestreden beslissing betreft, de bevelen om het grondgebied te verlaten

3.1. De Raad merkt ambtshalve op dat, overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de Vreemdelingenwet, de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad kunnen gebracht worden door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang. Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij voormeld artikel 39/56 in de Vreemdelingenwet werd ingevoerd (*Parl.St. Kamer*, 2005-2006, nr. 2479/001, 118) blijkt dat voor de interpretatie van het begrip belang kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (met verwijzing naar J. BAERT en G. DEBERSAQUES, *Raad van State. Ontvankelijkheid*, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 198 - 413).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, zeker, actueel en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr. 148.037). Opdat de verzoekende partijen een belang zouden hebben bij de vordering volstaat het niet dat zij gegriefd zijn door de bestreden rechtshandeling en dat zij een nadeel ondervinden. De vernietiging van de bestreden handeling moet de verzoekende partijen bovendien enig voordeel opleveren en dus een nuttig effect sorteren. Het belang dient te bestaan op het ogenblik van het indienen van het verzoekschrift en dient ook nog te bestaan op het ogenblik van de uitspraak.

Wanneer er twijfel rijst omtrent het belang van de verzoekende partijen, komt het hen toe aan de Raad alle nuttige gegevens ter beoordeling voor te leggen die kunnen aantonen dat zij in de concrete omstandigheden van de zaak een belang bij de nietigverklaring hebben of behouden (RvS 7 januari 2015, nr. 229.752).

3.2. Uit informatie die de Raad heeft ontvangen van de verwerende partij blijkt dat er voor elk van de verzoekende partijen op 5 juli 2017 werd besloten tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker. Bij aangetekende brief van 7 juli 2017 werden deze bevelen om het grondgebied te verlaten aan de verzoekende partijen ter kennis gebracht op de door hen gekozen woonplaats in het kader van hun verzoeken om internationale bescherming. Uit de databank van de Raad blijkt niet dat de verzoekende partijen beroep hebben aangetekend tegen deze latere bevelen om het grondgebied te verlaten, waardoor deze definitief en uitvoerbaar zijn. Ter terechtzitting betwisten de verzoekende partijen niet dat zij elk het voorwerp uitmaken van een meer recente en definitief geworden verwijderingsbeslissing.

Nu de verzoekende partijen bij een eventuele vernietiging van de tweede en derde bestreden beslissing onder de gelding blijven vallen van de meer recente bevelen om het grondgebied te verlaten van 5 juli 2017, waarvan moet worden aangenomen dat deze definitief voorhanden zijn in het rechtsverkeer, blijkt niet dat de eventuele vernietiging van deze bestreden beslissingen voor de verzoekende partijen nog een nuttig effect kan sorteren. Gevraagd om in deze situatie hun belang bij huidig beroep ten aanzien van de bevelen om het grondgebied te verlaten toe te lichten, antwoorden de verzoekende partijen ter terechtzitting zich te gedragen naar de wijsheid van de voorzitter.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partijen niet duiden welk concreet voordeel een eventuele nietigverklaring van de tweede en derde bestreden beslissing hen actueel nog kan opleveren. Zij tonen niet aan dat zij nog een actueel belang hebben bij het aanvechten van deze beslissingen.

3.3. Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk waar het is gericht tegen de bestreden bevelen om het grondgebied te verlaten.

4. Korte debatten

De verzoekende partijen worden geacht afstand te doen van het beroep voor zover het is gericht tegen de eerste bestreden beslissing en het beroep is onontvankelijk voor zover het is gericht tegen de tweede en derde bestreden beslissing. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

5. Kosten

De verzoekende partijen werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig maart tweeduizend achttien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS